

Maade som de andre Provisorier, undergive den en ganske formel Behandling og ekspe- dere den over til det andet Ting. Det er virkelig et meget uheldigt Tidspunkt i dette Øjeblik at indlade os paa at drøfte Realite- ten af det meget vigtige Spørgsmaal, hvorledes Ansvarret i Presseforhold skal ord- nes. Jeg tror ikke, at Landstinget vil være oplagt til netop nu at indtage et Stand- punkt med Hensyn til disse Spørgsmaal, og jeg finder det meget uheldigt for Tinget, om det her ved denne Lejlighed vilde præjudi- cere en Forhandling, som urvivlsomt vil komme til at finde Sted, forbaabentlig alle- rede i næste Samling med Hensyn til dette Spørgsmaal om Ansvarret i Presseforhold. Udvalget har jo imidlertid stillet en hel Række af Ændringer, som den ærede Ord- fører ganske vist vilde gøre til Ubetheligi- heder, men som i Virkeligheden ere meget vigtige Principspørgsmaal. Det maa altsaa tilskrives Udvalget, naar jeg her finder An- ledning til at gøre nogle Bemærkninger om Sagen, idet jeg med Sorg vilde se paa, om dette Ting allerede vilde tage en Stilling til et saadant Lovforslag.

Jeg skal til fulde erkende, at den nu- værende Ordning — jeg bortser fra Loven af 13de August 1886 — af Ansvarret i Presseforhold er meget mangelfuld. Dermed vil jeg ingentunde have sagt, at det Princip, der er laaet fast i den foreløbige Lov af 13de August 1886, i og for sig er bedre eller det bedste, man kunde faa. Jeg tror navn- lig, at de Udtryk, som maa siges at være Kernene i dette Lovforslag: at man skal ramme den, der virkelig leder Bladets Red- aktion, ere af en saadan Bestaafenhed, at det i den praktiske Anvendelse vil støde paa de allerstørste Vanskeligheder. Jeg har en Gang mødt i en Højesteretsag, paadømt den 12te December 1887, hvor Højesteret slog fast, at en Mand — det var en Rigs- dagsmand, som opholdt sig her ved Rigs- dagen, det var nemlig i April Maanedes Be- gyndelse da der kom en Artikel i hans Blad, som udgik i Jylland, en Artikel, som han ikke kendte og ikke kunde kende, fordi han var ved sin Gerning i Rigsdagen — allige- vel skulde være ansvarlig for den Artikel, fordi man mente, at han, skønt han opholdt sig her i Rigsdagen og sjælden kom hjem i Mellemtiden, maatte være den, der virkelig ledede Bladets Redaktion; der lægges ud- trykkelig Vægt derpaa. Vignende Vanskelig- heder vilde der opstaa i mange Tilfælde, men det skal jeg ikke komme ind paa, fordi jeg finder, at det vilde være meget vigtigere, om dette Ting, naar nu Loven skal over til det andet Ting, vedtog den usforandret og ikke

rejste nogen Diskussion om dette Spørgs- maal. Jeg vil altsaa tillade mig at fraraade, at man gaar ind paa de Ændringsforslag, Udvalget har stillet.

Det første Ændringsforslag til § 2 laar jo et ganske nyt Princip fast, noget vi aldrig have kendt her i Landet før, i alt Fald ikke siden Grundloven, at uagtet der melber sig en Mand paa Bladet som ansvarlig for en vis Artikels Indhold, skal dog den, der leder Bladet, Redaktøren, Udgiveren, hvad man vil kalde ham, være ansvarlig for dets Indhold. Det vil blandt andet føre til, at en Redaktør, som ikke kender noget til den Sag, Artiklen omhandler, men som maaste har fuld Tillid til den Mand, der har skrevet Artiklen, alligevel maa sige: jeg tør ikke optage denne Artikel; det er muligt, at du har Ret, at du kan have Beviser, og at du ikke frygter for, naar det kommer til Stykket, at tage Ansvarret for Artiklen men jeg maa alligevel nægte at optage Artiklen. Det vil med andre Ord sige, at en Redaktør i de allerfleste Tilfælde, hvor der overhovedet er Tale om Angreb, som kan medføre offentlig Paataale, maa vægre sig ved at op- tage noget om de paagældende Sager. Det vil atter sige, at man i høj Grad vil lam- slaa Pressen, at der kan gaa Misligheder i Svang i det offentlige Liv, som det er Pressens Sag at paataale, men som ingen Redaktør vil vove at optage en Artikel om, selv om den er nok saa navngiven, fordi han ikke vil paatage sig Ansvarret for en Sag, som han ikke er saa nøje inde i, at han paa Forhaand kan vide, om han kan paadrage sig Ansvarret eller ej.

Den sidste Del af Ændringsforslaget er heller ikke stemmende med Loven, som den foreligger. Der skelnes jo nemlig i Loven mellem om den Forfatter, der er angivet virkelig er Forfatter eller ikke virkelig er det, og naar han ikke er det, saa bliver det den virkelige Forfatter, der skal straffes og have Ansvarret. Naar nu Ændringsfor- slaget lyder saaledes: „For saa vidt For- fatteren til en Bestanddel af Indholdet har navngivet sig som saadan i Bladet, isaerder han et Medansvar for den“, saa opstaa det Spørgsmaal: Er det den navngivne eller den virkelige Forfatter? og det giver Æn- dringsforslaget intet som helst Svar paa eller Vejledning til at besvare. — Det andet Ændringsforslag forekommer mig ganske overflødig; thi jeg tror ikke, nogen Dom- stol vil laa fast, at en Mand, der bor i Udlandet, kan siges virkelig at være den, der leder Bladets Redaktion. — Det tredje Ændringsforslag er efter min Mening forkert, for saa vidt det bruger Ordet